

Het laatste licht

Van dezelfde auteur

Back to school!
Schaduw van de tijd
De jongen uit het woud

HET LAATSTE LICHT

Jen Minkman

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Het laatste licht
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2016 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing / Yocla Design
Omslagbeeld: Depositphotos.com
Tekstredactie: Chinouk Thijssen
Zetwerk: Natasja Storm

Eerste druk januari 2016, tweede druk maart 2016,
derde druk december 2016
ISBN 978-94-62661-64-6
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Kom, kom mijn droom binnen
vreemdeling uit een ver land
neem me bij mijn hand
kijk me aan en ken mijn pijn
laat mijn leven in jouw dood beginnen
schud me wakker, maar laat me dromen
laat me nu jouw droom inkomen

...

Laat ons samen zijn.

Londen

Als ik de deur van de tempel uit stap, is het schemerig buiten.

Toen ik vanochtend bij de Orde naar binnen ging, was de zon nog niet eens op. Nu ik in beweging kom, voel ik in mijn lijf hoe ontzettend lang ik binnen heb gezeten.

Toch is de tijd voorbijgevlogen.

Op de stoep voor het kleine krantenzaakje naast de tempel is een oude man bezig om kratten met bananen en appels naar binnen te halen. De dag is voorbij en de koopwaar moet weer veilig opgeslagen worden in het magazijn. Ik voel de wind over mijn gezicht blazen als er een dubbeldekkerbus langs komt razen, die even verderop stopt bij de bushalte waar ik ook moet zijn. Hele stromen mensen lopen met gebaaste gezichten in beide richtingen op het natgeregende trottoir van Tottenham Court Road.

Ik zou ook haast moeten hebben – tenslotte kan mijn bus elk moment komen – maar het opgejaagde gevoel dat me normaalgesproken trouw vergezelt op mijn tochten door de stad is helemaal verdwenen na vandaag. Bizar hoe je kijkt op alledaagse dingen in één dag zo ingrijpend kan veranderen.

Ik wist wel dat de kochak, onze priester, me ooit meer zou vertellen over de vormen van meditatie die de tempel toepast, maar ik had niet gedacht dat ik zo snel zo veel nieuwe inzichten zou krijgen. Dat ik er zo rustig en kalm van zou worden. Dat ik zo snel zou leren om los te komen van mijn lichaam, en dat ik zo duidelijk zou voelen dat het maar een huls is. Wat zei Shakespeare er ook alweer over? ‘This mortal coil’?

Sterker nog: in alle tweeëntwintig jaar die ik op deze aarde heb rondgelopen, heb ik me nog nooit zo gevoeld. Drugs hebben dit nooit kunnen doen. Dat voelde op een bepaalde manier niet echt.

*Met een glimlach stop ik het boek met verzen dat de kochak me heeft gegeven
weg in mijn schoudertas. Nu eerst maar eens naar huis. Mijn familie wacht op me
met het eten.*

1.

‘Wérk nou gewoon, ellendig kreng!’
Moirā sloeg met een nijdige vuist op het stuur, nam een trek van haar sigaret en blies gefrustreerd uit. Tjonge jonge. Dit had nog aan haar dag ontbroken.

Met een onderdrukte grom draaide ze voor de derde keer de contactsleutel van haar oude Vauxhall om. Hetzelfde zagheden geluid dat ze al twee keer eerder had gehoord, klonk op.

Met een driftig gebaar trok ze de sleutel uit het contact en zocht naar haar mobiel in haar schoudertas. Patrick was nog aan het werk, dus die kon niet komen. Ze moest haar broer maar bellen. Die kon haar misschien wel ophalen.

Vanuit haar ooghoek zag Moira hoe haar baas de parkeerplaats op liep. John Pritchard was een enorm lange, magere man met zulke stelten van benen dat ze hem in gedachten altijd ‘de reiger’ noemde.

John reigerde nu naar haar toe en bukte zich om door het autoraampje te kijken, dat Moira half had opengedraaid om de sigarettenrook er een beetje uit te laten. ‘Lukt het niet?’ vroeg hij.

‘Zoals je ziet.’ Dat zag hij toch ook wel? Ze probeerde te glimlachen. Haar baas afsnauwen was geen goed idee, en al helemaal niet omdat ze eerder op de dag drie taarten had laten verbranden in de keuken van het hotel waar ze werkte. Het was beter om John niet opnieuw kwaad te maken, maar Moira moest op haar tong bijten om niet tegen hem uit te vallen. Wat dacht hij zelf? Dat ze hier voor de lol in een stilstaande auto zat terwijl het buiten bijna vroor?

‘Ik denk dat je dynamo niet goed werkt.’ John klopte op de motor-kap van de auto. ‘Vorige week had je toch ook al een lege accu? Hij laadt niet goed op.’

‘Hmm.’ Oké, zo af en toe had John nog wel eens nuttige ideeën. Ze glimlachte nu wat hartelijker. ‘Kan ik hem hier laten staan van het weekend? Ik zal Patrick wel even vragen of hij ernaar kan kijken.’

Haar vriend werkte in een garage. Ze zou hem vertellen wat John had gezegd over de dynamo. Kwam ze nog eens lekker slim en technisch over ook.

‘Ja hoor, geen probleem. Zoveel gasten zijn er niet.’

Het kleine hotel in Penmaenmawr in het noordwesten van Wales was rond deze tijd van het jaar bijna uitgestorven, hoewel er soms weekenden bij waren dat Moira zich het vuur uit de sloffen liep. Dat vond ze niet erg. Ze was blij met haar baan. Ze hoefde er niet ver voor te reizen, haar baas was geen complete ellendeling en ze had genoeg tijd over voor haar partimestudie kunstgeschiedenis in Bangor.

‘Nou, ik bel Dai wel even. Ga jij maar weer naar binnen, ik red het wel,’ zei ze.

Terwijl de telefoon aan de andere kant overging, zag Moira John met zijn lange stelten de keuken weer in stappen. Ze kreunde toen ze Dai’s voicemail kreeg. Waarom had haar broer een mobiel als hij nooit opnam? Lekkere betrouwbare doktersassistent zou hij worden als hij straks klaar was met zijn studie. Dan moest ze Tabitha maar proberen. Die zat vast al thuis, en die hield haar telefoon meestal beter in de gaten.

De telefoon ging twee keer over. ‘Hallo?’ hoorde ze in het Welsh.

‘Hé, Tabby,’ zei ze met een opgeluchte zucht. ‘*Ti’n iawn?* Alles goed? Raad eens wie er met autopech bij The Gladstone staat.’

‘Joh. Alweer? Die kar is echt rijp voor de sloop.’

‘Niks sloop. Patrick kijkt er wel naar. Is Dai al thuis? Ik zou wel een lift willen. Als ik nu nog naar huis moet lopen na een dag hard werken, daalt mijn humeur echt onder het vriespunt. En het is al koud genoeg.’

Tabby lachte. ‘Hij is hier. We komen je wel halen. Hij zoekt zijn